

EGY JÓ KUTYA

A man and a dog are sitting on a wooden bench, looking out at a sunset. The sky is a mix of orange, yellow, and red, with the sun low on the horizon. The man is wearing a light blue shirt, and the dog is a brown and black breed with a red collar. The title 'EGY JÓ KUTYA' is written in large, stylized letters across the top of the image.

„Csodálatos regény: megható, kedves és gyönyörűen megírt történet két harcosról – egy emberről és egy kutyáról –, akik igyekeznek maguk mögött hagyni a megpróbáltatásokat, és akik végül egymásban találják meg a megváltást.”

– Garth Stein,
New York Times bestsellerszerző

*fine
selection*

S U S A N W I L S O N

SUSAN WILSON

EGY
JÓ
KUTYA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Mint mindig, ezt a könyvet is a családomnak ajánlom – szeretettel.

És két jó ember, édesapáink emlékére:

William Everett Hidlernek és Frank Gordon Gibson Jr.-nak.

Prológus

ELÉG LEHARCOLT JÓSZÁG VOLT. Nagy fül, drótszerű szőrzet. A pófája nemrég kezdhett ősülni. Úgy festett, mint aki már egy ideje kirekesztve él a társadalomból, talán soha nem volt igazi társa. Az élém járulók hosszú sora után, akik mind azt akarták, hogy őket válasszam, és akik a kettőnk közti drótkerítéshez nyomták az orrukat, volt valami ennek az egyednek a mélybarna szemében. Nem könnyörgés – az nem érdekel –, hanem valami más. Csendes méltóságteljesség, esetleg zárkózottság, mintha valójában nem lenne szüksége rám vagy a fajtám kedvességére. Igen. Ez volt az, egyfajta gőg, ami azt hirdette, hogy nincs szüksége senki sajnálatára, nem is kéne itt lennie. Ne is nézzetek rám! Nem önszántamból vagyok itt.

Találkozott a tekintetünk, és egy ideig egymásra meredtünk, de aztán elfordult. Mintha béta-hímként elismerte volna alfa-státuszomat. De abban a rövid pillantásban megláttam valamit a szemében. Talán csak a saját független jellemem tükörképe volt, ami segített a felszínen maradnom. Vagy egy harcos tekintete, akire rájár a rúd, de aki még emlékszik a nem olyan régi, dicsőséges napokra. Talán a kemény külső alatt rejlő érző szívet vettem észre, ami olyan, mint az enyém, ami még nem keményedett meg teljesen. Ebben a világban

keménynek kell lenni. Akár valós düh, akár a félelem okozta agresszió vezérel, készen kell állnod, hogy valóra váltsd a fenyegetésedet. Ezt ez a harci sérülésekkel teli fickó is értette, és ezek alapján meghoztam a döntésemet. Ő lesz számomra az igazi.

Így hát megcsóváltam a farkam.

Első fejezet

— **S**^{OPHIE!} Adam March nem néz fel a kezében lévő lapról. A hangja, mint mindig, most is nyugodt, nem hangosabb a kelleténél, épp csak annyira emeli meg, hogy átszelje a vezetőt megillető méretű irodát, és kilibbenjen a nyitott mahagóniajtón, egyenesen a legújabb személyi asszisztense fülébe. A rózsaszín „Amíg távol volt” feliratú papíron Sophie kedvenc lila színű tollával írt, hurkolt betűivel három egyszerű szó áll, amiket Adam March képtelen értelmezni. *A nővére hívta.* Képtelenség. A hívás időpontja: tegnap délután, mialatt ő kénytelen volt elviselni az általa tartott megbeszéléssorozat reményei szerinti utolsó alkalmát a mai nagy esemény előtt. Mialatt lelkesítő beszédet tartott, és könnyörtelen utasításokat adott válogatott csapatának.

Adam ide-oda forgatja a rózsaszín üzenetet bal keze ujjpercein. Ez valami tévedés. Sophie hibázott. Már nem először. Újabban észrevette ezeket a megítélésbeli, óvatlan hibákat, Sophie nem túl tiszteletteljes viselkedését. Mintha nem a beosztottja lenne, hanem a társa. Túl sok estébe nyúló munkanapot töltöttek együtt, amikor levette a zakóját, meglazította a nyakkendőjét, és felgyűrte az ingujját. Túl

sok fárasztó órán át hajolt fölé, miközben a nő a gépen dolgozott, és igyekezett tökéletesíteni minden dokumentumot. Gyakran előforduló hibát vétett: attól még, hogy együtt harcolnak a lövészárokban, nem lesznek rögtön barátok, ettől még nem fogja elnézni neki a hanyagságát.

Adam lehunyja a szemét, és nagy levegőt vesz. Ez karrierjének legfontosabb napja, és máris rosszul indult.

Nem szólt az ébresztője. Azaz nem maradt ideje a szokásos kocogására az elkerített lakóparkjának futópályáján, azaz elmaradt az az önmagára szánt fél óra, amire olyan kétségbeesetten szüksége lett volna, mielőtt a napját kitöltik a megbeszélések, a konferenciahívások, legalább egy vita a középvezetőkkel, majd a nap végén az a vacsoraparti, amelyet a felesége, Sterling szervezett, hogy összebarátkozzanak az új szomszédokkal, Van Arlenékkal, mielőtt még valaki más lecsap rájuk. Úgy hírlik, Van Arlenék remek kapcsolatokkal rendelkeznek. Ezek a kapcsolatok pedig bárki számára hasznosak lehetnek, aki előre szeretne lépni a társadalmi ranglétrán, és jó iskolákat szeretne biztosítani a gyermekeinek. És ez a két dolog lényegében össze is foglalta Sterling jellemét.

Adamnek semmi kifogása nincs az ismerkedős vacsora ellen, csak jobban örülne, ha nem aznap tartanák, amikor már így is sok minden zajlik az életében. De ha mindig egy nyugodtabb napra vártak volna, akkor még mindig Natickben élnének, és a lányuk nem élvezhetné azoknak a kapcsolatoknak az előnyeit, amikből egész életében profitálhat. Nehéz megalapozni egy kamasz lány jövőbeli társasági/üzleti/oktatási/szórakozási lehetőségeit, aki ráadásul rosszul leplezett mogorvasággal üdvözlí az apját, amikor pedig az mindent elkövet, hogy időben megjelenjen a gyermeke végtelen sporteseményeinek egyikén ahhoz, hogy legalább az utolsó pontot még lássa.

Amikor Adam korábban a gyerekvállalásra gondolt, úgy képzelte el magát a családfői szerepben, mint Ward Cleaver¹: bölcsnek, szereztetjesnek, imádottnak. Ariel nem volt olyan nyakatekerten komisz, mint Beaver, vagy odaadó, mint Wally. Adam évek óta nem hallott tőle egyetlen értelmes kifejezést sem, mivel minden elmotyogott szavát az asztalhoz intézi, vagy hosszú szőke haja mögé rejt. Csak akkor látja az arcát, amikor elmegy a lovas bemutatóira. Ilyenkor ugyanis a haját hátrafésüli a bársonnyal fedett sisakja alatt. De akkor meg egybeolvad a többi lánnyal, akik mind rózsás arcúak, és testhezálló lovaglónadrágot és kék kabátot viselnek. Néha a rossz lány-ló kombinációnak szurkol. Arról már nem is beszélve, hogy a lovak is teljesen egyformán néznek ki. Adam számára ezek a lovas bemutatók ugyanannak a kék kabátnak, fekete sisaknak és a pályán végignyargaló barna lónak a fászasztó, végtelen ismétléssorozata. Aztán a lány mindig sírva fakad, ha leverte az egyik rudat, vagy nem sikerült időben teljesítenie a távot, esetleg a lova örült, lusta, sánta vagy egyszerűen csak hülye volt.

Ariel elhatározásától eltekintve, hogy valamiféle díjugratóbajnok lesz – egy cél, amire Adam jó sok pénzt költ –, a lánya kész rejtély a számára. Éppen ezért dolgozik azonban olyan keményen. Ezért, és Sterling négykarátos alkalmi gyűrűjéért, személyi fitneszgurujaiért – ugyanis mindhárom otthonukra jut egy: Sylvan Fieldsre, a floridai Wellingtonra és Martha's Vineyardra –, egy hatalmas és egyre növekvő személyzet és azok illegálisan bevándorolt unokatestvéreinek támogatásáért, valamint a pénzügyi szakemberek rátermett csapatáért, akik gondoskodnak arról, hogy ne fizessen több adót a kelletnél. Ők, szemben az alkalmazottai nagy részével, nagyon-nagyon jól végzik a dolgukat.

¹ Ward Cleaver: *A Leave it to Beaver* amerikai sorozat kitalált szereplője. Beaver és Wally a sorozatbeli gyerekei.

Adam March negyvenhat évesen, ezen a felhős reggelen a tükörhöz nyomta a homlokát a fürdőszobában, és azt kívánta, bár ne kéne dolgoznia menni. Nem elég, hogy nem szólt az ébresztője, de a házzvezetőnője ismét elfelejtette beszerezni a speciális granoláját. Sehol sem találta azt az importált müzlit az óriási kamrában, amit szeretett. Csak azt a sok szart látta, amit Ariel eszik. Miután kukoricapelyhen nevelkedett, és most végre megengedheti magának a legjobb reggelit, olyan sokat kér azzal, hogy granolát ehessen, amikor szeretne? Már csak a pusztá ára miatt is – hiszen Norvégiából hozták be – muszáj mindennap ennie. Ráadásul nélküle a belei képtelenek rendesen ellátni a feladatukat, és ha ez a rendszer is cserben hagyja, valóban az a veszély fenyegeti, hogy elveszti a türelmét, és akkor talán ez a házzvezetőnő nagyon pórul jár. De ezt persze a vacsoraparti utánig még csak fontolóra sem veheti. Ha ma rúgná ki azt az átkozott perszónát, akkor Sterling dühe még az övét is felülmúlná, amíg az indulatai és a belei jelentéktelen méretűvé zsugorodnának.

Szőke, agárvékony, a mindenki felett parancsolgató emberek édes álmát alvó felesége olyan hatalom, amivel számolni kell, és Adam nem szándékozott ezt az erőt egy Sterling számára ilyen nyilvánvalóan fontos napon magára szabadítani. Nem a felesége, ahogy azt a nő gyakran mondogatja, hanem a saját érdekében. A férfi és az egyetlen lányuk előmenetele érdekében. Odakint társasági háború dúl, és Sterling egy hadvezér rátermettségével vezeti csapatait.

– Észrevehetőnek kell lennünk. A megfelelő jótékonyági szervezetet kell támogatnunk.

A támogatók listáján szereplő nevük még a PBS egyik dokumentumfilm-sorozatában is megjelent.

– A megfelelő koncertekre kell eljárnunk. Ha sikeres akarsz lenni, ezt az árat kell fizetni érte.

Ez csak egyike Sterling szurkolólányhoz méltó, ismételt megnyilvánulásának. Egyesek akár azt is gondolhatják, hogy Adam March már most is sikeres. Hiszen mi mást akarhatna még? Vannak, akik a nevük előtt vagy után megjelenő rövidítésekre áhítoznak, mások annak a dicsőségére, hogy élen járnak a művészetekben, a tudományokban, a politikai életben. Adam csupán három betűre vágyik: *C E O*. Azaz vezérigazgató. Egy ilyen teljesítmény már nem az előléptetéseken múlik, és nem is az adott cégnél ledolgozott éveken. Inkább egy ugróiskola ugrásaihoz hasonlatos, ide és oda, egy lábbal, majd kettővel, egyik cégtől a másikig, hagyva, hogy egyik vezetői szereptől a másikig csábítsák. Menedzser, felvásárlási igazgatóhelyettes vagy osztályvezető. Olyan előmenetel, ami egy jobb – azaz elkerített – környéken lévő jobb házzal, több BlackBerryvel és még több otthon töltött szabadsággal jár, amit főleg telefonálgatással tölt, mert fél, hogy nem lesz elérhető, és csupán mosdószüneteket engedélyez magának. Mindez több kiadást is jelent. Adam néha úgy érzi, egyetlen vasa sincs. A fizetését és a bónuszait mintha elnyelné ez az ambíciós gépezet. Viszont az egésznek a tetején lévő érett, piros cseresznye már csak karnyújtásnyira van. És már nem sokáig. A mai nappal Adam biztosítja a felemelkedését a Dynamic Industries ranglétrájának végső fokára. Elnök és CEO.

Ám ma reggel Adam csak egy tál norvég granolára és az átkozott futására vágyott a legújabb elkerített lakóparkjának gondosan megtervezett területén. Szüksége van erre a fél órára, erre a külön töltött időre. Ilyenkor hátrahagyja a Bluetoothot, leszegi a fejét, és tekintetét az útra szegezi, hogy ne kelljen odaintegetnie a szomszédoknak vagy az alkalmazottjaiknak. A legjobb ötletei gyakran ez alatt a harminc perc alatt születnek.

Csupán egyetlen dolog szabott gátat annak, hogy Adam egyszerűen mégis elmenjen futni, és így egy kicsit késve érkezzen a munkába.

Az, hogy mind magától, mind a beosztottjaitól szigorú pontosságot vár el. Adam March pontban fél nyolckor lép be az irodájába. Egy perccel sem előbb vagy később. Rendkívüli elégedettséggel tölti el, hogy az emberek hozzá igazíthatják az órájukat. Adam szerint a pontosság egyszerre művészet és tudomány. A tizenhat kilométeres ingázás és a változékony forgalom ellenére mindig időben érkeznek. És jaj annak a munkatársának, aki nincs ott, hogy üdvözzölje. Adam egyszerű dolgokat vár el az emberektől, és elvárásainak elengedhetetlen feltétele a pontosság. Az, hogy csoportok összevissza szállingóznak be az épületbe, mivel nem várják el tőlük a pontosságot, számára egyszerű hanyagságnak tűnik, amit a saját embereinél nem tűrne meg.

Amikor Adam a tükörképét bámulta a fürdőszobai tükörben, egy vonzóan markáns arc nézett vissza rá, sötét borostája kiemelte az állkapcsát, ahol a bőre épphogy csak elkezdett megereszkedni. Hűvös, barna szemébe nézett, amivel kiérdemelte a Halott Szemű becenevet. Amit nem talált sértőnek, inkább nemkívánatosan gyengédnek. Egy méltóságteljes arc, ami illett ahhoz a kegyetlen üzletkötőhöz, akivé vált.

Ha a tükörben látszott is egy dühös, őszülő férfi árnya, Adam könnyedén eltüntette egy drága, krémes borotvaszappannal.

Adam végighúzza a kezét a selyem nyakkendőjén, és a furcsa üzenetet a zakója zsebébe csúsztatja. Sophie-nak még mindig semmi nyoma. A nő üres székére bámul, és oly sok év után most először a nővére gondol.

Sophie karfa nélküli irodai széke furcsa szögben kicsit megdőlt, mintha a tulajdonosa többet nyomna az egyik oldalára. A nő monitorján ide-oda lebeg a Microsoft logó. Ezek szerint már bekapcsolta a gépet, és megnyitotta a leveleket, amiket majd vagy neki, vagy az

egyik alárendeltjének továbbít, esetleg figyelemre méltatlanként kitöröl. Az azonban nem elég, hogy az épületben van. Sophie-nak az asztalánál kell ülnie, amikor ő megérkezik.

Adam leteszi a sértő papírt, és kinyitja a régi stílusú aktatáskáját. De már nem is tudja, mit keres. Ott jön Sophie, visszalopakodik az asztalához, egyik kezében egy nagy papírpohár kávéval, a másikban péksüteménnyel. Adam még az irodája mélyéről is látja, hogy az asszisztense állat vékony cukormáz réteg borítja. Sophie most már valóban próbára teszi a türelmét. Ahelyett, hogy eldobna mindent, és felkapná a jegyzetfüzetét, áthajol a billentyűzete fölé, és kattint egyet az egérrel. A leveleit ellenőrzi. Az ő ideje kárára. Felháborító. Sophie nagyon jól tudja, hogy a mai nap sokat számít. Mi lehet fontosabb a számára, mint hogy megkapja tőle az utasításait? Komolyan kezdi fárasztani a tiszteletlensége.

A nővére hívta.

Második fejezet

Adam a kis konyha ragacos padlóján ül, amit itt-ott olyan régi foltok borítanak, hogy már egybeolvadtak a linóleum geometriai mintájával. Egy kisautóval játszik, amit brumm-brumm hangokat hallatva végigvezet az alakzatok repedései mentén és körül. A konyhaasztal alatt lapul. A négy széket betolták, csak az egyiken ül valaki. Az apja. Nagy lábára bakancsot húzott, az egyik cipőfüző lazábban lóg, mint a másik. Egyik lábát kicsit oldalra billenti recés, vastag talpának gumiszélén. Adam végigtolja a kocsit az apja lábán. Az apja elhúzza a lábát, ezzel eltüntetve a hegyet. Adam az autó lassú pöfögését utánozva végighajtja a játékát a konyhaasztal alatti terület kerületén. Fölötte üveg koccan üvegnek, és egy újság zörgése hallatszik, amit mintha félbehajtanának. Még nem vacsoráztak, és nem hallatszódna az előkészületek hangjai. Megjelenik egy pár meglepően magas sarkú vinilcsizma. A nővére. Adam a búvóhelyéről látja a térde sápadt, domború kidudorodását a fehér csizma fölött, afölött pedig hosszú, vékony lábát, a miniszoknyája szegélyéig.

– Mégis hová készülsz? – Az apja hangja halkán, fáradtan szól.

– El. Már mondtam.

– Nem mész sehova! El kell kezdened a vacsorát.

– Megígérted.

Az apja hirtelen hátratulja a széket, és feláll.

– Veronica! – Adam most látja meg a kék munkásnadrágját, aminek a túl hosszú szára rálóg a fekete acélbetétes bakancsának tetejére. A nővére lábát eltakarja az apjáé. – Nem, nem ígértem meg. Vannak bizonyos kötelezettségeid itthon.

– A francba a kötelezettségeimmel!

A pofon élesen, röviden, ijesztően csattan, mint a játék pisztolya hangja, mire ösztönösen könnyek csillannak a szemében. A nővére meg sem mukkan.

– Ne beszélj így, fiatal hölgy! Mégis kinek képzeled magad?

– Elegem van ebből. Elegem van belőled. Elegem van abból, hogy folyton én vagyok a bébiszitter, akit még csak meg sem fizetnek. Ő a te fiad, gondoskodj róla te!

Adam az asztal alól nézi, ahogy a nővére hosszú lába abban a nevetséges csizmában a hátsó ajtóhoz csörtet. Az első emeleten laknak, az az ajtó a hátsó lépcsőhöz vezet, alatta a nyirkos folyosóval, amiben üres üdítősdobozok és nem használt kerti eszközök hevernek szétdobálva. A lány kinyitja az ajtót.

– Ne merészelj csak úgy lelépni!

Az apja hangjában felsőbbrendűség, dominancia, erő cseng. Adam öt és fél évesen túl fiatal ahhoz, hogy belegondoljon ezekbe a szavakba, de felismeri az ürességet a mellkasában, valahányszor az apja megszólal. Azt az üres félelmet, hogy a híd alatt lakó troll hozzá beszél, ő pedig nem tudja, mit válaszoljon.

Adam a konyhaasztal alatti barlangjából figyeli, ahogy a nővére lába visszajön, közeledik, míg végül a vinilcsizmás kis láb egyenesen felé néz. Erre kicsit megkönnyebbül. Visszajött. Itt marad.

Kissé kihajol az asztal alól, hogy elláson az apja lába mellett. Veronica megszólal, és amit mond, azok lesznek a tőle hallott utolsó szavai, az utolsó szavak, amikre emlékszik.

– Cseszd meg, vénember!

Azzal becsapódik az ajtó, és ő magára marad az apjával.

— **S**OPHIE!
Ez már kicsit sürgetőbben hangzik. Meg kell ezt állítania, mielőtt tovább fajul. Hol van ez a lány? Miért nem áll már itt előtte a kis spirálos jegyzetfüzetével, a készenlétben tartott lila tollával, várva az utasításait, várva, hogy elsorolhassa neki a kívánságait, amiket aztán teljesíthet? Hogy elmondhassa neki, hogy neki nincs nővére, és bárki hagyta is az üzenetet, nem szabad támogatni ebben a tréfájában. Nem fog az illetővel beszélni. Még mielőtt elkezdi a nap fontos feladatait, meg kell mondania Sophie-nak, hogy hibázott, mert a három ártalmatlan szó ellenére, és annak ellenére, amit az a nő mondott a telefonban, neki nincsen nővére. Sophie-nak jobban résen kell lennie a telefonbetyárokkal.

Több mint negyven éve egyszer sem hallott felőle. Azóta, hogy kiviharzott a lakásból, őt hátrahagyva, egyedül a megözvegyült apjukkal. Veronica olyan régen elment, hogy sosem beszélt róla, még a feleségének sem. Minek hozzon fel egy halvány emléket, némi homályos képet, ahogy együtt ülnek a kanapén, és pattogatott kukoricát esznek, ha egyszer Veronica létezésének semmi köze hozzá? Ahhoz, amilyen ember most. Akivé vált.

Adam igazából nem is tagadja a múltját, hanem inkább egy teljesen új történetet alkotott maga köré – az önerőből felkapaszkodott férfit, akinek az élete nem gyerekkorában kezdődött, hanem a kitűnő alapszakos diplomájával a Massachusettsi Egyetemen, amit a Harvard

mesterképzése követett. Elkendőzi azokat az éveket, amikor a Pioneer Valley Transit busztársaságnál dolgozott sofőrként, hogy fizetni tudja a tandíját. A gyerekkorát elintézi annyival, hogy lényegében árvának tünteti fel magát, és úgy hessegeti el a múltja témáját, mintha kissé regényes, mégis fájdalmas élményt takarna, nem pedig azt a tényt, hogy az apja állami gondozásba adta. Hogy egyik nevelőszülőtől ment a másikig. Az életminősége pedig egyre romlott a rendszerben. Adam March már régen valamiféle tokba zárta a gyerekkorát, ahogy a test különít el egy szállkát, és sejtek kemény tömegét alkotja körülötte, leválasztva és lebontva az idegen testet. Helyét becsvággyal töltötte ki. Adam olyan ember, aki mindig él a lehetőségekkel, és eléri, amit akar.

Összehajtja a rózsaszín jegyzetlapot. *Veronica.* „*Ő a te fiad.*” *A becsapódó ajtó hangja.*

Adam apró szorítást érez a szívében. Nem mellkasi fájdalmat. Valami mást. Feszültséget. Ami az értekezletek vadállatává teszi. Egy pillanatra lehunyja a szemét, majd ismét kinyitja, és újra elolvassa az üzenetet. *A nővére hívta.* Csak ennyi áll a papíron. Nincs mellette se szám, se cím, se név. Mintha már ismerné őket.

Bizonyára Sophie értett félre valamit, de mi van, ha mégsem? Mi van, ha valamilyen bizzarr körülmény folytán, az események valamilyen elképzelhetetlen fordulata révén a nővére visszajött? Ha így van, mit vár tőle? Könnyes egymásra borulást? Mit akar? Pénzt? Annak lenne értelme, és máris eltökéli, hogy felhívja az ügyvédjét, amint el tud kicsit szabadulni a napi stresszes feladatokról. Ismét kihajtja a lapot.

A nővére hívta. Az ingatag talaj, amire az életét építette, most megremeg.

* * *

– Sophie!

Érzelemmentesen ejti ki a nevet, nincs a hangjában semmi melegség. Mintha egy engedetlen kutyát hívna, akit meg kell nevelni.

– Máris megyek, Mr. March!

Adam irodája nyitott ajtajának keretéből rálát Sophie-ra, ahogy a számítógépe fölé hajol. A térdhajlatában apró gödröcskék képződnek, ahol a kissé túl szűk, kissé túl rövid szoknyája felcsúszik, el-lenszegülve az öltözködési előírásoknak. A férfiaknak nyakkendő, a nőknek megfelelő irodai viselet. Adam March nem tűri az Ally McBeal-ruházatot az irodájában. Sophie méretes hátsója ide-oda billeg, miközben a billentyűzetén pötyög egy választ valamire, amit láthatólag szórakoztatónak tart az ő kárára. Az ő drága ideje kárára.

Hirtelen kiszárad a szája, és megszomjazik. Ahogy a kisasztalon álló vizeskancsóért nyúl, Adam vérnyomása egyszer csak leesik, és megszédül, mintha a feje már nem is hozzá tartozna. Megkapaszkodik az asztala szélében, de a keze mintha nem is a teste része lenne, mintha csak fonalak kötnék a csuklójához. A pillanatnyi szédülés elmúlik, ahogy a vérnyomása helyreáll, de a zuhanó érzés megmarad.

Odakint Sophie felnevet. Dallamos trillájának hangja mint-ha egyre inkább gúnyolná. Adam gondolatai örülten kavarnak, pengeéles gondolkodásmódját hirtelen elködösíti a szorongás. Visz-sza kell térnie a munkájához, fontos telefonhívásokat kell elintéznie. Nincs ideje az ilyen csip-csup dolgokra. Nincs ideje arra, hogy kide-rítse, mit jelent ez. Nincs ideje a nővérével foglalkozni.

Adam összegyűri a papírt, és az asztala alatti szemetesbe dobja.

Mégis mit képzelsz a nővére, hogy csak úgy visszasétál az életébe, hogy felelevenítsen egy kapcsolatot, amiről még kamaszként lemondott? Amikor hagyta, hogy egyik nevelőszülőtől a másikhoz kerüljön. Hogy veszélyeztesse mindazt, amit felnőtt életében felépített.

Adam ismét kézbe veszi a papírt, és félbetépi, majd megint és megint félbe. Neki nincs nővére. Viszont van egy cége, amit vezetnie kell.

– Sophie! – mondja ki ismét Adam az asszisztense nevét, mintha az egy nem létező, értelmetlen, kitalált szó lenne. – Sophie! – hangsúlyozza ki a második szótagot. SoPHIE. Nem esdeklőn. Hanem fenyegetően.

A lány háttal áll neki, még mindig a billentyűzete fölé hajol. Egész testtartása az ő tekintélyét csúfolja.

– Sophie!

A hangja parancsoló mezzofortéból fortéra vált, a lány mégsem jön be hozzá.

Sophie továbbra is a billentyűzet fölé hajolva odaint Adamnek, egyfajta laza, elutasító mozdulatként, mint aki jelzi, hogy hallotta, de csak később akar foglalkozni a kívánságaival. Mint aki elhessegeti. Ahogy Sterling teszi. Újra és újra, amikor ott áll előtte a hálósobában, arcátlanul meztelenül, és lassan bekeni magát, majd lágy permetet fúj a már ismertetőjelévé vált parfümből a levegőbe, és átsétál rajta, ahogy az éppen aktuális társasági eseményre készül. Megérintetlenül. A különböző műtétekkel megszépített teste már szinte nem is vonzó a kőkemény körvonalaival és a mesterségesen megnövelt melleivel, ám ugyanúgy felébreszti benne a vágyat. Amit Sterling csak később engedélyez.

Lealacsonyítóan leinti, mint Ariel a kamasz barátai előtt.

Sophie elutasító keze visszaereszkedik a billentyűzetre, Adam tekintélye eltörpül a lány digitális barátja mellett. Az asszisztense egyik lábáról a másikra helyezi a testsúlyát, bal térdhajlatából eltűnnek a gödröcskék, hogy aztán a jobbon jelenjenek meg, mint apró, gúnyos szemek.

Túl sokat fektetett ebbe a napba. Ennek a napnak a várt kimenetelebe. Az elmúlt majdnem tizennyolc hónapban túl sok idejét, erőfeszítését, a hírnevét és a jövőjét áldozta fel az alapos elemzésekre, tervezésre, a kollégái meggyőzésére, hogy igaza van, hogy ez a felvásárlás a helyes döntés. Élete túl nagy részét szentelte ennek a pillanatnak az előkészítésére. Talán egész életében erre a dicsőséges napra készült. A mai üzletkötéssel végre megkapja az őt megillető CEO posztot, és már nem kell tovább várnia, hogy átvehesse Louis Wanamaker helyét. Az évek, amiket gyerekkora gyenge alapzatára épített, a sikereinek évei végre meghozzák gyümölcsüket, hiszen ő lesz az egyértelmű utód.

Veronica. A nevét kiáltotta akkor és évekkel azután, hogy kiviharzott a hátsó ajtón.

Sophie pedig valóban aláássa a tekintélyét. Emlékeztetni kell arra, hogyan viselkedjen, és hol van a helye ebben a céges csapatban.

„Ne merészelj feleselni, ifjú hölgy!”

A nővére hívta. Mégis miféle idióta hisz egy összevissza hadováló örültnek?

Adam szája teljesen kiszáradt, nyelve a szájpaddlásához tapad. Jobb halántékán lüktet a pulzusa, mintha hallaná is a furcsán fájdalmas dobolást és a vérnyomása emelkedését. Már szinte zihál. A mögötte besütő reggeli fény sárga négyzetet fest nagy, fekete asztalára, az árnyéka mintha egy kulcslyuk lenne a közepén. Ujjának bütykeit a bőr íróalátétére nyomja. Egy jól hallható szívverés erejéig szemei között a fájdalom egyenetlen, vékony vonala ível. Adam még jobban az asztalnak nyomja az ujjait, a fekete asztal széléhez szorítja magát, ide-oda ingázik, hogy lendületet nyerjen, majd ellöki magát. Megkerüli a széles asztalt, közben meglöki a kötelezően odahelyezett friss virágok vázáját. A bordázott üveg talpa így kissé lelóg az asztról, de

a csokor súlya megtartja. Egy liliomszirom leválik róla, és a padlóra hull. Adam cipője a szőnyegbe préseli, amin így egy rózsaszín folt látszik, mint egy elütött állat a szürke szövésen.

Adam már elérte az irodája ajtaját, és még maga is meghökken, mennyire dühös. Mintha az érzés olyan mély rétegeiből törne fel, amiknek a létezéséről nem is tudott, mintha átváltoztatná, konkrétan újrendezné a csontjait, és egy másik lénné alakítaná. Adam számára nem ismeretlen a düh. Kiabált már a kötözködő lányával, a beosztottjaival és ritkán még Sterlinggel is. De valahányszor megemeli a hangját, eszébe jut az apja, és a menekülő lányához intézett utolsó szavai. Most is csak az ő hangját hallja a fejében.

„Nekem te ne szegülj ellen, ifjú hölgy!”

– Sophie!

Egy krákogó suttogás, mintha a düh torkon ragadta volna, és kiszorította volna belőle a levegőt. A pulzusa egyre dobol a halántékában, és egy pillanatig úgy érzi, mindjárt elájul.

„Cseszd meg, vénember!”

Sophie Anderson tekintete a képernyőjére tapad, miközben átolvasa az e-mailjeit, és nevet a vicceken, amiket a fogyasztóvédelmen dolgozó barátja küldött. Csak akkor egyenesedik fel, amikor megérzi Adam leheletét a nyakán. Aztán a férfi kezét a vállán, ahogy a főnöke egy rántással megfordítja és felpofozza.

Később azok, akik látták az esetet, azt állítják majd, hogy nem tudták, ki támadt Sophie-ra, és mind azt hitték, valami örült átjutott a biztonságiakon. Hogy aztán négy középvezető és két ór kellett hozzá, hogy Adamet a földre szorítsák. Hogy fenevadként üvöltött. A cégen belüli legendák ezentúl majd a Dynamic Industries Jekyll és Hyde-jaként fogják emlegetni Adam Marchot. A férfinak, aki a céges

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kegyetlen vezetési stílus harcára termett, elborult az elméje, mint egy acél medvecsapda, ami egy nyúl érintésére véletlenül működésbe lép. Adam March teljesen összezuhant, ahogy a következő években mesélik majd a menzákon és a koktélpartikon. A beképzelt nagykutyát elűzték, és soha többé nem látták. Ám a róla szőtt legenda, vad önpusztításának felfoghatatlan tette tovább él.